

У данима пред нама биће медијски и политички слављена велика победа наше државне политике на европском путу који нема алтернативу, а на коме се успут губи Косово а не стиже се у Европу

Поуздан знак да ће Србија бити на губитку јесте то што јој се из Вашингтона или Брисела нешто нуди, што се њени политичари хвале као „лидери у региону“, што се међу њима тражи „српски Де Гол“, у намери да се пронађе маршал Петен или Милан Недић. Када се прочитају вести да Европска унија Србији нуди преговоре о аутономији севера Косова и убрзане европске интеграције, да се помиње фамозни план З 4 – тада је извесно да ће Србија морати да направи још један, овога пута дефинитиван корак ка признавању независности Косова. Када се чује да постоји добра воља Брисела за усаглашавање резолуције о саветодавном мишљењу МСП-а, то не значи ништа друго него да је реч о диктату Србији, и наметање јој воље твораца и покровитеља независног Косова. Спремност српског режима да се „усагласе ставови“ није ништа друго до пристајање на капитулацију, која се маркетиншки приказује као тешка борба.

Читав играказ се по ко зна који пут поново одиграо пред нашим очима. После одлуке Међународног суда правде, Србија је 28. јула поднела Генералној скупштини УН, бледи текст Резолуције.

Резолуција Републике Србије у вези са тачком 77. дневног реда 64. заседања Генералне скупштине:

Захтев да Међународни суд правде донесе саветодавно мишљење о томе да ли је једнострано проглашење независности Косова у складу са међународним правом Генерална скупштина, руковођена принципима садржаним у Повељи Уједињених нација, имајући у виду своје функције и овлашћења на основу Повеље Уједињених нација,

подсећајући на своју резолуцију 63/3 од 8. октобра 2008, свесна да није постигнут договор између страна о последицама једностраног проглашења независности Косова од Србије, водећи рачуна о чињеници да једнострана сецесија не може бити прихватљив начин за решавање територијалних питања,

1. Прима на знање Саветодавно мишљење Међународног суда правде донето 22. јула 2010. о томе да ли је једнострано проглашење независности Косова у складу са међународним правом,

2. Позива стране да пронађу узајамно прихватљиво решење за сва отворена питања путем мирног дијалога, у интересу мира, безбедности и сарадње у региону,

3. Одлучује да укључи у привремени дневни ред 66. заседања тачку под називом: Даље активности после доношења саветодавног мишљења Међународног суда правде о томе да ли је једнострано проглашење независности Косова у складу са међународним правом.

Ко чита „Печат“ зна шта се даље дешавало. А онда се председник Србије Борис Тадић, срео 7. септембра у Бриселу са високом представницом ЕУ Кетрин Ештон. Влада Србије је на „телефонској седници“ једногласно и апсолутно подржала редефинисани текст Резолуције. И онда се као „производ рада и консензуса“, „плод компромиса“ и „телефонске седнице“ владе Србије, појавила у Њујорку нова резолуција коју је поднео званични Београд.

Србији није допуштено да са почетном резолуцијом изађе пред Генералну скупштину и победи, или доживи „частан пораз“, није јој дозвољено да евентуално учини протестни гест и повуче Резолуцију, или одложи њено подношење и паметно задржи проблем у оквирима одлучивања Савета безбедности и Резолуције 1244. Није јој допуштено ништа од тога, него је морала пристати да настави катастрофалним путем, којим је погрешно и наопако кренула и предложи УН нови текст резолуције:

Генерална скупштина,

а) Свесна циљева и принципа Уједињених Нација;

б) Узимајући у обзир њене функције и овлашћења на основу Повеље Уједињених Нација;

ц) Подсећајући на њену Резолуцију 63/3 од 8. октобра 2008. којом се тражи од Међународног суда правде да да своје саветодавно мишљење у вези са следећим питањем: Да ли је једнострано проглашење независности од стране привремених институција самоуправе на Косову у складу са међународним правом?;

д) Примивши са уважавањем саветодавно мишљење Међународног суда правде од 22. јула 2010 о томе да ли је једнострано проглашење независности у складу са међународним правом када је у питању Косово и након пажљивог разматрања истог, укључујући и питања о којима је дато мишљење;

е) Прима к знању садржај саветодавног мишљења Међународног суда правде о томе да ли је једнострано проглашење независности у складу са међународним правом када је у питању Косово, као одговор на захев Генералне Скупштине;

ф) Поздравља спремност Европске Уније да олакша процес дијалога између страна. Процес дијалога би сам по себи био фактор мира, безбедности и стабилности у региону. Овај дијалог би имао за циљ да унапреди сарадњу, оствари напредак на путу ка Европској Унији и побољша животе људи.

Нема дакле речи о „једностраној сецесији“, нити о „отвореним питањима“ међу којима би био статус самозване државе Косово. На највиши ниво поштовања, подиже се саветодавно мишљење МСП-а, које се прима „са уважавањем“ и „к знању“.

Србија препушта своје основне државне интересе и суверена права државе – Европској унији. А ЕУ се чак ни на шта ни не обавезује. Она не мора ништа да обезбеди. Она само изражава „спремност“ да „олакша процес дијалога између страна“. Равноправних страна.

А стране су држава Србија и држава Косово, а пошто нема „отворених питања“ о статусу Косова – онда нема ни расправе о томе. Разговори који ће се водити, биће дијалог о добросуседским односима двају држава: Косова и Србије. Брисањем једностране сецесије из текста, а под уценом, значи да то за Србију више није једнострано насилан, већ међународно прихватљив акт. Пристајање да ЕУ организује дијалог, значи избацивање теме Косова из Савета безбедности, напуштање и одрицање од права обезбеђених и загарантованих Резолуцијом 1244 СБ и препуштање државних одлука Бриселу.

У данима пред нама биће медијски и политички слављена велика победа наше државне политике на европском путу који нема алтернативу, а на коме се успут губи Косово а не стиже се у Европу. То ће бити један правац пропаганде. Други ће бити проблеми има ли или нема уља, има ли или нема млека и ко је за то крив, колико ће поскупети гас и струја, да ли ће се отворити и како тајни досијеи, да ли је Ранковић покушао да направи атомску бомбу – а све у име повратка ономе „од чега се живи“?

А изнад свега бићемо преокупирани геј парадом, у чијој ће колони бити толико министара, да би наша телефонска влада могла да одржи ходајућу или стојећу седницу, на којој би државни функционери макар могли међусобно да се поздраве и погледају у очи.

Све ће се то већ како мора и докле мора подносити, уколико режим на изврши жесток притисак на Српску православну цркву (што се може закључити на основу Саопштења заједнице српских општина на Косову и Метохији у овом броју „Печата“), а њени великодостојници прихвате да у „дијалогу,“ а ради „унапређења сарадње“ затраже на Косову и од косовских власти екстериторијални статус за манастире, цркве и српске светиње, и на тај начин и они признају независност ове српске територије. Таква одлука би на неки начин била пожељан метод, да се покрију и амнестирају одлуке српског, што владајућег, што опозиционог политичког врха, али би за наш народ била равна неком дану после апокалипсе.

[REDACTED]